



GG 2018

Broněk Bandas

Großglockner (3798 m n. m.) je nejvyšší hora Rakouska, která se nachází ve skupině Glockner patřící do Vysokých Taur a na hranici spolkových zemí Korutany a Tyrolsko.

Štíhlá, ledovcovo-skalnatá pyramida v bočním výběžku hlavního alpského hřebene připomíná svým tvarem zvon - odtud název „Velký zvoník“ (Großglockner). Jako první vystoupil na vrchol Großglockneru 28. července 1800 pětičlenný tým z početné expedice, která byla zorganizována na popud biskupa Franz-Xavera Salm-Reifferscheida z korutanské diecéze Gurk. Členy vrcholové skupiny byli bratři Martin a Sepp Klotzovi, farář Horasch a dva tesaři.

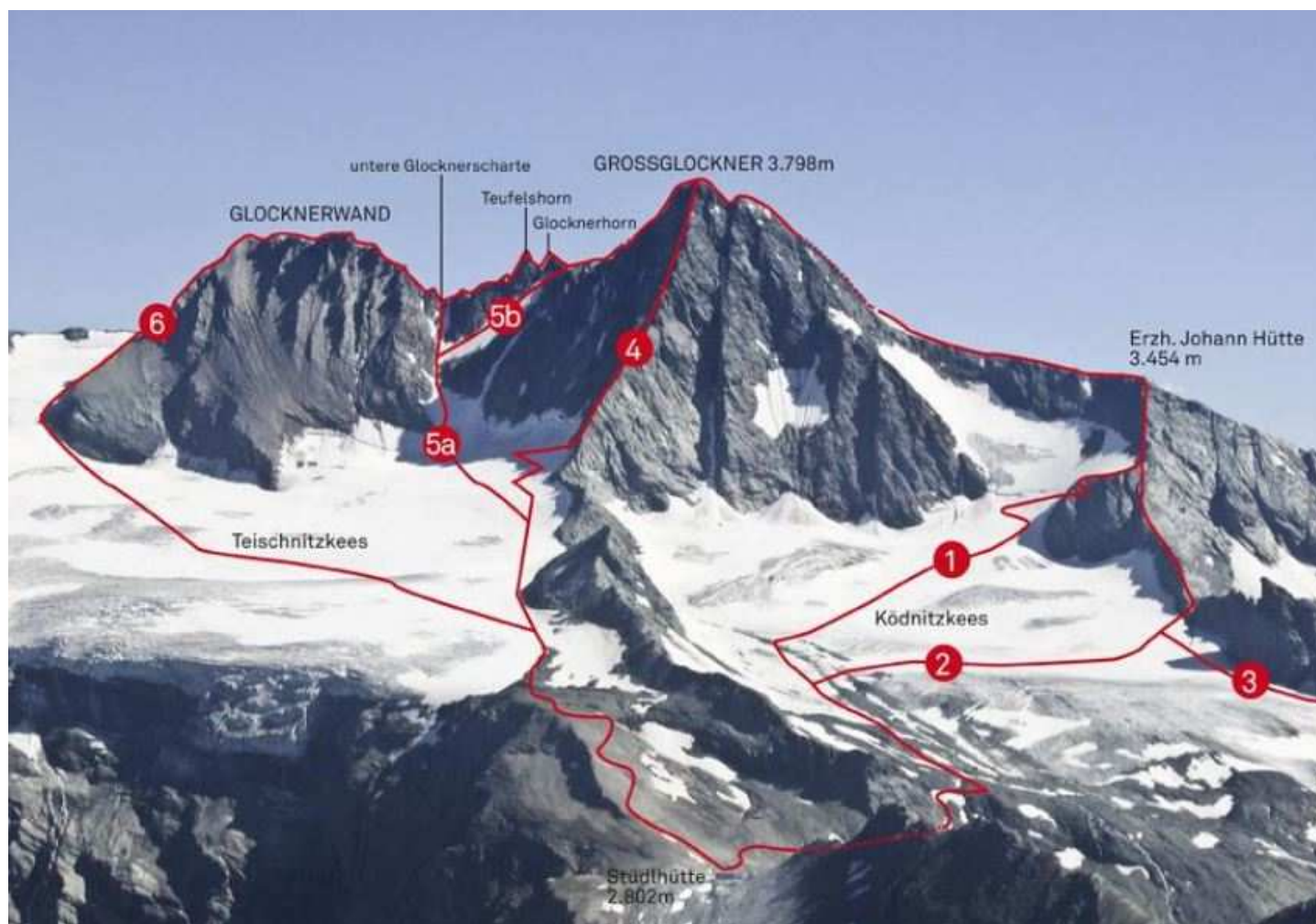
Dnes vede na Großglockner řada horolezeckých výstupů. Kromě zpravidla přelidněné normální cesty jsou velmi populární horolezecké výstupy:

Pallaviciniho kuloár, klasická ledová túra, sklon cca 55° (touto cestou byl i sjet na lyžích, mj. Ivou Filovou jako první ženou)

Stüdlgrat, klasická skalní a kombinovaná túra, podle podmínek

zdroj: <https://cs.wikipedia.org>

V roce 2017 organizovali kamarádi Lubánovo dcery výstup na GG. Lubáno mě zval, ať jedu s nimi, že jde na tak vysoký kopec poprvé a byl by rád, kdybych při výstupu pomohl svými lezeckými zkušenostmi. Bohužel jsem si nemohl vzít volno a výprava jela beze mě. Když napíšu, že naštěstí se výstup neuskutečnil, bude to znít nepřejícně. Tak snad: „Naštěstí pro mě, se výstup neuskutečnil.“ Uběhl rok a Lubáno se v mailu zmínil, že bude druhý pokus o GG, a že kdyby náhodou... Bohužel. Bylo naprosto nemožné, abych jel! V práci sloužíme na minimálních stavech, děti mají prázdniny, nemám boty a předpověď počasí je strašlivá. Nemožné. Přesto v sobotu 24.8. sedím v autě s Lubánem a Aničkou a míříme směrem na Mnichov a dál do Vysokých Taur. V druhém autě jedou moji noví známí: Dan, Vladimír a Táňa. Směnu v práci si vzal kolega, děti odjely s Šiškou na Eurohry, boty, starší, ale dobře vyšlápnuté, jsem si vzal z práce a výstup jsme o den posunuli, takže studená fronta by se nad námi měla přehnat v době, kdy ještě budeme v kempu. Na vysokém kopci jsem nebyl od doby, co se narodil Broněk, a tak mám rozporuplné pocity. Radost, že zase jedu do vysokých hor a obavy, jak v nich budu fungovat. Mé obavy ještě umocňuje to,

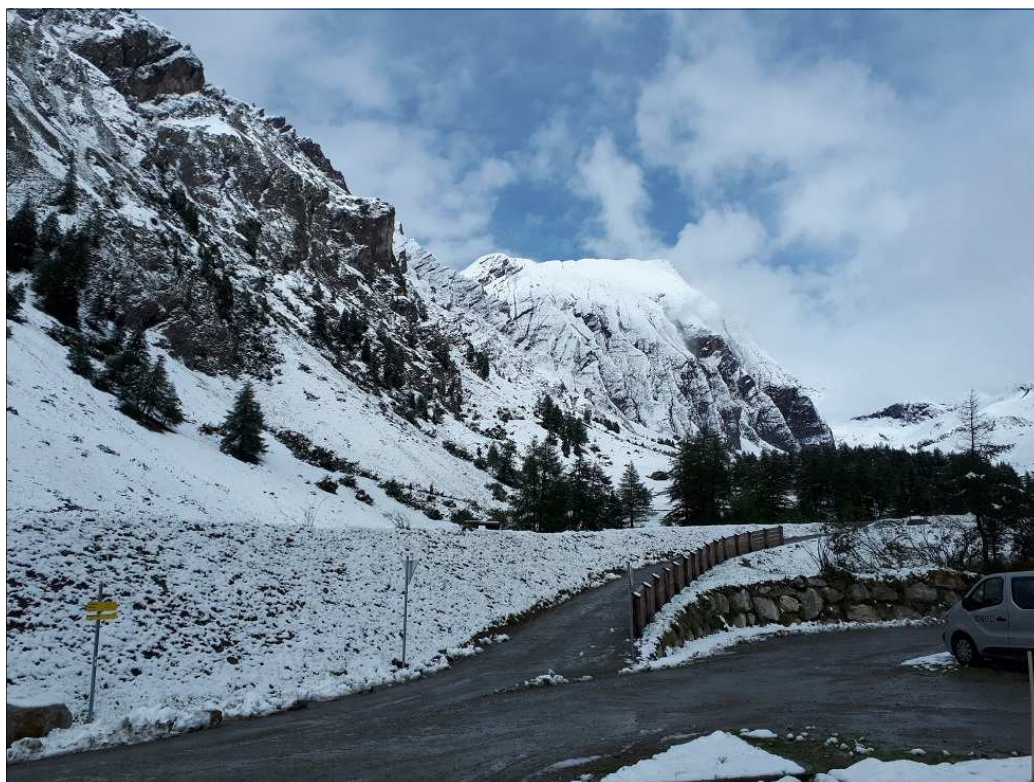


GG

že zatímco Háša, která byla na GG vloni, mluví o výstupu jako o nepřiliš náročné túře, všechny recenze na internetu mluví o náročném a nebezpečném výstupu.

V hustém dešti stavíme stany v snad nejmenším kempu, který jsem kdy viděl. Místo zdoluhavého popisování bude stačit když napíšu, že ubytování bylo za 3,20E. Ale před recepcí byla místnůstka s lavicí a stolečky tak akorát pro šest lidí, což znamená, že si kromě nás nikdo neposeděl ani neuvařil. Po pravdě ani nepřišel nikdo, kdo by vařit nebo sedět chtěl. Pršelo celou noc a celé dopoledne. V dešti jsme balili stany a pršelo celou cestu až do Kalsu. Ve stoupání k parkovišti u restaurace Lucknerhaus už byla jen mokrá silnice a na parkovišti, ve výšce 1 918 m.n.m, jsme vystupovali do slunného dne. Jen všude okolo nás ležel sníh. K chatě Lucknerhütte se dá jít po zásobovací silnici nebo naučnou

stezkou po břehu řeky. Nám se po silnici jít nechtělo. Cesta překonává převýšení 323 m a my jsme se při pohledu na sníh moc oblékli. Poměrně brzy jsme museli udělat svlékací přestávku, a proto jsme pak kolem chaty jen prošli a po množství turistů vyšlapané stezce pokračovali dál k Stüdlhütte, což obnáší dalších 560 výškových metrů. A nutno říct, že nepříjemných výškových metrů, protože chatu se do poslední chvíle schovává za hřebem vlevo od cesty, takže to vypadá, že stoupání je nekonečné. Stüdlhütte. 2 800 m.n.m. Dan konstatuje, že jdeme rychleji, než udávají rozcestníky, a tak si děláme přestávku. Počasí nám stále přeje a z verandy chaty jsou krásné výhledy. Jako malé překvapení jsem vytáhl piva, která jsem schválně pro tuhle příležitost nesl v batohu. A překvapení to bylo povedené! V klidu jsme svačili, protože nikdo, z těch co přišli před námi, nijak nespěchal a čas jsme měli dobrý. Pak začali ti dříve



Pohled z parkoviště

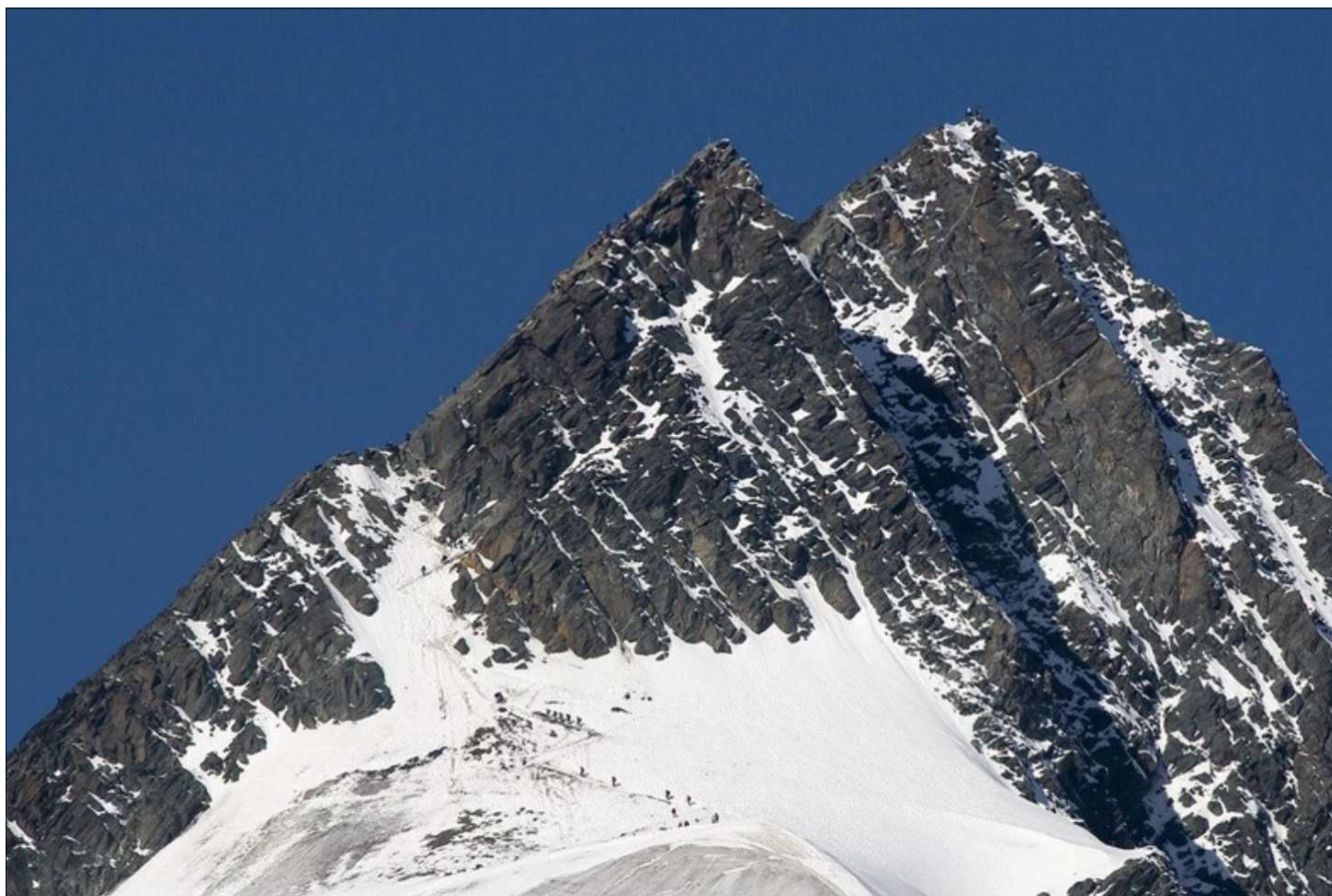
příchozí mizet. Jenže do chaty! Ten den už dál nepokračovali! Na chatu Erzherzog-Johan-Hütte do výšky 3 454 m.n.m. už pokračovaly jen dvě skupinky a my. To znamenalo rozloučení se s vyšlapanou cestou a místy i prošlapávání a hledání správné cesty pomocí mužíků a navigace v telefonu. Před přechodem ledovce Ködnitzkees jsme se navíc dostali do mraků a i když jsme slyšeli, že kdesi před námi někdo jde, nikoho jsme neviděli. Udělali jsme si pauzu na nazutí maček a navázání se, když tu se mraky jak mávnutím kouzelného proutku rozplynuly a my uviděli v dálce na hřebeni přilepenou chatu a na ledovci šestičlennou skupinu lidí, která šla správným (pro nás) směrem. Napojili jsme se na stopu, kterou vyšlapali, a protože jsme viděli, že nejdou navázání na lano, nechali

jsme lana taky v batohu. Celý ledovec jsme přešli bez větších potíží, ale je pravda, že v jednom místě se Vladimír prošlápl po pás a bez Danovo pomoci se nedokázal z díry vyprostit. Jestli ta díra byla trhлина, jsme nezjistili, ale cestou zpátky jsme se tomu místu pro jistotu vyhnuli. Dostali jsme se k závěrečnému hřebínku. Mačky, hůlky a cepíny do batohu a vzhůru, pořád vzhůru podél ocelového lanka. A pak pocit neskutečné lehkosti po

sundání batohu, do daleka se táhnoucí záplava zasněžených vrcholů pod nohama a sledování západu slunce za GG v němém úžasu. Na chatě je odhadem tak 100 lůžek, ale nás se v jídelně tísnil 15. Šestičlenná polská výprava, tři rakušáci a nás šest. Přechod studené fronty má i své výhody. Zlatavým mokem jsme za

Pod Erz-Johan-Hütte

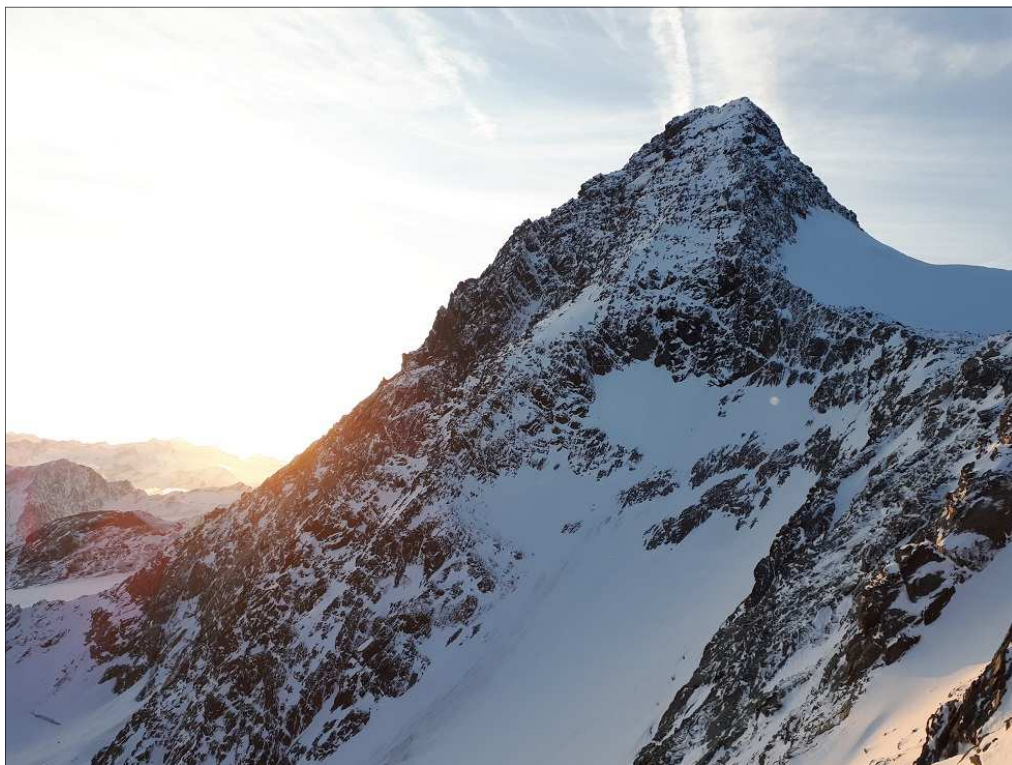




Glocknerscharte

hříšná éčka doplnili tekutiny a hajdy do lágru (společná noclehárna). Poláci a rakušáci vyrazili něco po šesté ráno na vrcholový pokus. Já jsem odhadoval, že nám bude chvilku trvat, než připravíme lana a mačky a batohy a vlastně jsme ani nijak zásadně nespěchali, protože v průvodci psali, že na vrchol to je necelé dvě hodiny. V sedm ráno jsme vyrazili do jasného, bezmračného dne a obě skupiny, které vyšly před námi, jsme viděli přecházet sněhové pole a blížit se k nástupu do stěny Kleine Glockneru. Přesto jsme je ještě došli, a protože jsme nechtěli být neurvalí a cpát se před ně, zaplatili jsme za to daň v podobě zdržení. Odhaduji to tak na hodinu čekání ve frontě. Nervózně jsme přešlapovali u štandů a nechápali jsme, co se nahoře děje. Ještě všichni společně jsme dolezli na hřeben Kleine Glockneru, kde seděl člen polské výpravy připoutaný ke štandu, hlavu zabalenou v jakési bundě, telefonoval domů a plakal. Dan už to nevydržel a rozhodl se lezce před námi obejít a dostat se před ně. Naprosto jsem s ním

souhlasil. Bohužel tohle rozhodnutí přišlo pozdě. Za námi se vynořily skupiny horských vůdců s klienty a začalo maso. Co se týče chování k ostatním lezcům, nemají horší vůdci tu nejlepší pověst. Kdo to už zažil, tomu nemusím nic popisovat. Kdo to nezažil, těžko to pochopí. Vůdci s klienty šli bez skrupulí přes nás, nezdržovali se jistěním a zájímalo je jediné. Dostat klienta na kopec. Náš postup se zase zpomalil a jak jsem radši skupinu po skupině nechal předejít, než abych riskoval nějakou kolizi, propadali jsme se na chvost dlouhého vláčku lidí. Ještě horší to bylo po přechodu údajně nejvíce nebezpečného místa na cestě. Úzkou štěrbinu mezi Malým a Velkým Glocknerem bylo potřeba přejít po nepříliš širokém sněhovém můstku a právě v tu chvíli se tam začali tlačit průvodci už sestupující z vrcholu. Tlačence veliká, situace vyloženě nebezpečná, ale to bych asi ještě skousnul. Co mě úplně nejvíc otrávil a navždy mně to pokazilo mínění o horských vůdcích,



Glockner

hu nedařilo, a tak jsem mu šel pomoci. Po přemístění několika stovek kilogramů sněhu na vrchol začala přicházet druhá vlna a my jsme se opatrně vzdálili. Vítězné pivo na chatě Erz-Johan, sestup rozmočeným sněhem k Stüdlhütte, a pak překračování, přeskokování a přecházení dalších a dalších potůčků, potoků a říček z tajícího sněhu, pálení stehna, sténající kolena a kotníky a tak dál a dál, až domů.

Broněk

byla, z mého pohledu, jejich trapná snaha o vytvoření dojmu „okamžiku štěstí“. Jak došli na vrchol a bez odezvy klientů, kterým to bylo s prominutím u prdele, radostně zajásali a totéž opakovali po přechodu sněhového můstku. Svinčo to připodobnil k americkým sitcomům se smíchem nahraným do děje, aby diváci věděli, kdy se mají zasmát. Uráželo mě to. Nevím jestli všichni, ale většina těch klientů, které jsem viděl, nejásala. Jen se zoufale snažila přidržet čehokoli v dosahu, včetně mé odsedky a v jednom případě i lana, na kterém jsem lezl. Ale, pokud nepočítám nepříjemné zdržení oproti plánu, nakonec se vše v dobré obrátilo. Vystoupili jsme na vrchol GG do výšky 3 798 m.n.m. a byli jsme na vrcholu sami! Jen vrcholový kříž, já, Lubáno, Anička a všeobjímající vesmír, moře zasněžených pyramid kam až oko dohlédlo a modrá obloha. Všechny negativní pocity byly rázem pryč. Vždyť kvůli tomuhle jsem sem šel!

A co bylo dál? Lubáno se pokusil najít kešku, což se mu pod mocnou vrstvou sně-

Vrcholové foto



Koupačka a lezenice poblíž obce Rašovice

aneb místní DWS

Milan "Svinčo" Svinařík

Je půlka prázdnin a na nedostatek slunečního svitu si letos rozhodně stěžovat nemůžeme. Ba naopak. Čeho je moc, toho je příliš. Kvůli vedru se prakticky nedá lézt, pokud tedy člověk nezaleze někam do Vlčích jam nebo nelez v noci za svitu čelovky. Jsem z toho způsobu léta poněkud nešťastný, když mi v tom přijde SMS od Letoše: "Zdar woe! Co takhle v sobotu DWS v Rašovicích?" Ani chvíli neváhám a v duchu velebím náčelníka za tento geniální nápad. Lezenice a koupačka v jednom je ideální program na tyto tropické dny. Pro nezasvěcené dodávám, že DWS = deep water soloing = sólolezení nad hlubokou vodou. Jediný takový terén, který máme nablízku, je Mariánská skála u čerpací stanice Rašovice na řece Ohři. Na tuto skálu jsem před cca 20 lety udělal pár klasických cest s bráchou. Nastupovali jsme tehdy z malého člunu a brácha měl ode mě pokyn, že když spadnu pod prvním jištěním, tak musí rychle tahat za lano, protože obtěžkán matrošem bych se sám vynořit nedokázal. Myšlenku na opravdové DWS na této skále dostal jako první Petr Resch zhruba před 10 lety a v rámci toho tam vytýčil s přáteli několik obtížných odvážných směrů, jejichž obtížnost je však běžnému smrtelníkovi příliš vzdálená. Nicméně to nevadí, protože skála

nabízí i lehčí směry, ze kterých lze bezpečně hupnout do vody. Nutno ještě podotknout, že Letoš zde již sóloval zhruba před dvěma týdny spolu s Verčou a Bandaskama. Takže má již oproti mně zkušenosti. Já se chystám namočit si lezečky s maglajzákem poprvé v životě. A tak se dle domluvy scházíme spolu s Letošem a Květou na břehu Ohře u čerpací stanice. Letoš se zrovna pokouší nafouknout člun. Novou šlapkou to moc nejde, a tak to dofukujeme takříkajíc z plic do plic. Záhy jsem pochopil, že Letoš má jako hlavní plán přelézt mojí cestu "Žblunkni 6", která je cca 10m vysoká. Slaňuji tedy linii dolů a kartáčem ji zbavuji od nánosů terčovky. Letoš po chvíli připlouvá na svém člunu k nástupu, připraven se do ní pustit. Nicméně s Letošem přichází i dešťová přeháňka, takže musíme chvíli čekat, než to přejde. Nutno přiznat, že cesta





Rovnou z vody nastupují znovu do té hrany a opakují předchozí koupací proceduru. Juchám při tom radostí jak malý kluk. Letoš pak o tři metry vlevo udělal krutý boulder přes takovou krátkou třímetrovou plotýnku. Dlouho balancoval v nástupu, jednou nohou ve člunu, druhou v plotně v klíčovém nároku. Nakonec se mu to povedlo a z vrcholu plotny vítězoslavně hupsnul do vody i v tričku.

"Žbluňkni" není úplně vhodná pro DWS, protože pod nástupem, který je nejtěžší, je široký balkón. Napůl stojím a napůl visím na tom balkóně a dělám Letošovi chytače, kdyby mu to v nástupu nevyšlo. Letoš stoupá, funí, kleje a díky bohu nepadá. Už se těším na video z přelezu, který Květuš točila seshora z lana. Zatímco Letoš pak vydychával adrenalin a sestupuje trnitou roklí dolů k nástupu, tak já lezu kombinaci sousední linie "Oblá hrana 5-" a "Žbluňkni 6". Oblá hrana není rovněž vhodná na DWS kvůli patestům v nástupu a navíc je v horní části lámavá a špinavá. Proto jsem raději vytraverzoval do vedlejší těžší, ale vyčištěné cesty "Žbluňkni" a jí to dolezl na vrchol. Z našeho počínání mám zatím smíšené pocity. Jedná se spíš o klasická sóla, kde nějaké bezstarostné hupsnutí dolů není možné. Ale v následujících chvílích jsem se konečně dočkal opravdového DWS. Popojeli jsme s Letošem ve člunu asi 20m proti proudu, dá-li se na tomto voleji vůbec mluvit o nějakém proudu. Letoš tam minule udělal takovou trojkovou pidicestu podél ostré hrany. Nejdříve pomocí stanové tyčky měříme hloubku vody v dopadu. Je tam něco kolem 3 metrů, takže dobrý. Nastupují z člunu do té hrany, pózuji pro fotky a video a konečně - skáču v lezečkách a s maglajzákem do vody. Paráda! Voda je jako kafe. Jak barvou, tak teplotou.

Já jsem to pak taky lezl a málem jsem si v tom oloupal nehty, jak to bylo těžké. Nicméně zadrželo se a hurá z vrcholu plotny do vody po vzoru Letoše. Květuš celou dobu vytrvale fotila a točila video, jak si dva malí Jardové hrajou. Protože v tomto sektoru již končíme,





tak Letoš odvezl Květu na člunu zpět k molu u aut a vrátil se pro mě. Společně jsme pak pokračovali na druhou stranu masívu, kde mám v plánu vylézt Rešákovo cestu "Plotna u chatiček 6+". Letoš to při předchozí návštěvě vylezl a jsou tam ještě patrné stopy od mága. Plotna je trojúhelníkového tvaru cca 10m široká a 8m vysoká. Vlastní cesta má výšku tak 6 m, takže to není nic, co by se nedalo skočit. Nejprve opět měříme hloubku vody v dopadu. Je tu přes 3m , takže opět dobrý. A tak v poledním žáru nastupuji do stěny a pomalu stoupám vzhůru podél maglajzových stop. Kromě Letoše mě pozorují ještě chataři z přilehlých chatek. Připadám si jako cirkusák. Čím výš lezu, tím je to těžší. Chyty i stupy jsou diagonálně vrstvené, takže se člověk u toho musí různě kroutit. Asi metr a půl pod vrcholem je oblá šikmá římsa, ze které mě údajně čeká dlouhý náťah do dobrého madla. Dlouhán Letoš říkal, že je to krutá špóna, tak jsem zvědavej, co tam budu vytvářet já, oddílový trpaslík. Pomalu jsem dostoupal až pod zmiňovanou šikmou římsu. Tak tak jsem se do ní došponoval levačkou a musím říct, že jsem čekal větší chyt. Byl jsem tam rozcapenej jako Kristus a nemohl jsem se hnout. Zoufale mi chyběly stupy, abych se mohl postavit a přidat do římsy i druhou ruku. Zkusil jsem tedy nohy na tření a v tom mi to ujelo a už

jsem letěl v krásné piruetě do vody. Paráda! Když jsem se vynořil, tak se Letoš chechtal na celé kolo. Na další pokus už nemám sílu, a tak plujeme zpět k autům. Když jsme se vylod'ovali na molu, tak Květa říkala, že to žbluňnutí bylo slyšet až k ní. Tlemíme se a sdělujeme si dojmy. Bavím se tím, jak ždímám maglajzák a teče z něho bílej tekutej maglajz. V tom vedru to schne naštěstí velmi rychle. Letoš čistí člun a jeho vyfouknutí se

mu povedlo urychlit tím, že ho nechtěně rozpáral o železnou konstrukci mola. Byla to asi taková malá obět bohům za to, že se nám při tom blbnutí nic nestalo. Možná to bude tím dlouho panujícím horkem , ale i když nejsem zrovna vodní živel, musím říct, že mě to DWS nadchlo. Dlouho jsem se tak nevyblbnul. Díky předsedo za nápad, sám bych se k DWS nedokopal.

LdS



Výlety s Letošem mám moc rád. Vymyšlení nebo přelezení nové cesty s Letošem většinou přináší nějaký ten pád, lezení na hranici možností, nebo aspoň v počasí, že by psa nevyhnal.

Výše uvedenými, poněkud ironickými větami, jsem v roce 2007 zhodnotil, v sérii mini příběhů nazvaných LETOŠENÍ, své několikaleté lezení s předsedou Horoklubu a zpětně i vidím, že to byla jakási ventilace mých počínajících psychických problémů, způsobených přemírou adrenalinu a trvale potlačovanou touhou dát se na útěk. Dostal jsem se do pastí naprosto protichůdných pocitů. Lezení s Letošem mě zároveň velmi přitahovalo, protože jsem se od něj stále hodně učil a poznával jsem lezecké oblasti, které bych jinak nikdy nepoznal, ale zároveň jsem sebou při každém zazvonění telefonu nervózně trhnul, jestli to náhodou není Letoš s pozváním na nějaké lezení „jaké svět neviděl“. Od lezeckého zhroucení mě nakonec vysvobodilo to, že jsem se místo lezení s Letošem začal věnovat mnohem bezpečnějšímu lezení na písku.

Takhle to bylo až do letošního roku a mohlo být i nadále, kdyby nebyly prázdniny, já neměl volno a nepotkal jsem Letoše. Slovo dalo slovo a po dlouhých letech jsme si domluvili společné lezení. Můj negativní postoj ke skalám, ke kterým je potřeba se brodit houštím, ostružinami, potoky a mechem (tedy většinou krušnohorských), je dostatečně známý. Ale na nějaký delší výpad jsem neměl čas, a tak jsem doma prolézal původce a hledal nějakou mně neznámou oblast, do které by mě Letoš, velký znalec krušnohorských perel, mohl vzít. Můj výběr nakonec padl na Kapucín - Liščí skály, kde jsem, jak jsem byl pevně přesvědčený, ještě nikdy nebyl a v průvodci

bylo od Párka napsáno, že se jedná o skalní oblast s lehčími výstupy. Po průjezdu Jiřetínem Letoš nějak začaroval zámek závory u lesní cesty a my, abychom si ušetřili čas na hezké lezení, dojeli autem až ke Kapucínovi. Trochu jsem se bál, že se po cestě potkáme s těžkou lesní technikou, ale naštěstí se nic nestalo. Tedy stalo. Taková drobná příhoda. V podstatě bezvýznamná. Při příjezdu na místo nám přes cestu přeběhla liška. Vběhla na cestu, chvilku zastavila a dívala se na mě. Kdyby to bylo v Japonsku..... Ale my jsme kvitovali lišku s úsměvem. V Liščích skalách nás vítá liška! No paráda! Ale kdyby to bylo v Japonsku...Tam věří, že do liščího kožichu se převtěluje zlá sudička...

Sestup ke Kapucínovi byl poněkud krušný, ale říkal jsem si, že jestli chci poznávat nové krušnohorské oblasti, nesmím být rozmazlený. Cestou mě ale Letoš dost překvapil. Ukázal mi menší věž jménem Jeptiška a líčil mi, jak a kudy jsem na ní lezl. Ale to nebylo možné. Na skály i cesty, které jsem lezl, mám dobrou paměť. No, i předseda se může zmýlit. Pod Kapucínem se Letoš ověsil matrošem a nastoupil jeden z těch „lehčích“ výstupů v pátém stupni obtížnosti. Už jsem pár krušnohorských pětetek po vlastním jištění lezl, takže jsem tak nějak čekal lezecké obtíže, ale jak jsem sledoval a posléze už jen slyšel Letoše, zdálo se mi, že lezecké obtíže jsou větší, než jsem čekal. No, a pak jsem do cesty nastoupil a začal litovat, že jsem ztratil ostražitost a nešel radši na kolo nebo jen tak do parku. Každý lezec má nějaký typ skály ne-

bo lezecké techniky, kterou nemá moc rád nebo jí přímo nesnáší. Já nemám rád lezení v natažených rukách v převisu se zády vykloněnými nad údolí, dlouhé traverzy s vyhlídkou mohutného kyvadla a lezení v poloze na skrčence. Tady jsem si užil všeho najednou. Traverz po rampě, ruce v převisu nad sebou a tělo napěchované v klubíčku do mezery mezi rampou a převisem. V duchu jsem děkoval všem svatým, že jsem tuhle cestu nešel na prvním konci. Dolezl jsem k Letošovi, který pod vrcholovým výšvihem udělal stanoviště a začal prohlížet vrcholovou knížku. Něco mně i říkal. Něco jako že jsme tady spolu lezli před šestnácti lety, v roce 2002, že našel zápis, a že od té doby je v knížce dalších šest zápisů.....! Ale já už jsem ho moc neposlouchal. V hlavě se mi totiž rodilo strašlivé tušení. „Já jsem tady už byl. Já už jsem tady vážně lezl. Co mě to proboha napadlo!“

Nebylo jiného vysvětlení, než že, jako třeba u lidí po pádu letadla, mozek vymazal stresující vzpomínku a paměť jí potlačila tak, že jsem si ani nevzpomněl, že už jsem Kapucína navštívil. No, naštěstí tady byl předseda. S velikým upřímným úsměvem mně vedl ke skále, kterou jsme si prý kdysi vyhlédli k vytvoření nových cest. Když jsem ten ohromný převis připomínající tlamu veleješ-

těra uviděl, rázem se mi rozjasnilo a paměť se mi vrátila. Tady jsme vážně byli. Tu skálu jsem hned poznal. Tenkrát se mi tak líbila! A dnes jsem pod ní stál, předseda mi dával lezecký matroš a s úsměvem mě vybízel k prváči. Nu což. Už tady jsme. A snad nejsem horší lezec než tenkrát. Sebevědomí pravda po té první cestě na Kapucínovi nemám příliš velké, ale jištění zakládat umím a nakonec – je to jen skála! Společně jsme si vyhlédli linii cesty a já začal lézt. Začátek byl dobrý. Jištění tutovka, lezení ne příliš těžké. Ale pak se má ze země vytvořená představa

Předseda LeToš



lezení diametrálně rozešla s realitou, vycouval jsem z rampy pod převisem a z pravé strany skály vyrobil jen pouhou náhražku opravdové cesty a i to mě stálo dost psychických sil. Pak si na sebe materiál navěsil Letoš a vydal se zhmotňovat svou představu lezecké linie.

Koutovou spárkou se dostal pod střechu a začal traverzovat. Ze země to nevypadalo příliš těžce, ale svalové napětí v jeho rukách a i nohách se nedalo přehlédnout. A pak to přišlo. Něco, co jsem ještě nezažil a už asi zažít nikdy nechci. Ani nevím, jestli jsem schopný to dobře popsat. Letoš uhnul doleva pod převis a zaujal pozici skrčence, držíce plytký spodák. To už jsem věděl, že tahle cesta nebude můj „šálek kávy“. Do jediné díry, která pod převisem byla, zasunul mikrofrienda, ale tak, aby se mu vedle něj ještě vešly prsty. Zase se o kousek posunul doleva a začal dost funět. Zase posun a já zřetelně viděl, jak je celý našponovaný a všechno drží v prstu jedné ruky a na noze, která je připravená ujet. Jistil jsem a nebylo mě dobře po těle. Nervy jsem měl napnuté na prasknutí, snažil jsem se mu radit, ale kdoví, jestli mě vůbec vnímal. V strašlivém napětí se natáhl ke spáře, která se zdála být záchranou, ale nemohl do ní dát ani ruku ani prsty. Marně šátral, marně se natahoval. „Ne, ne, já nechci, drtil Letoš mezi zuby, celý [se třásl námahou a napětím, za sebou jednoho mikrofrienda, pod sebou jistotu](#) pádu, v lepším případě, do kyvadla a jednoho jističe, kterému se jen od toho koukání potily ruce. Bylo vidět, že je na hranici pádu. Zase se posunul kousek doleva, ale to už muselo být jen vůlí, protože levou rukou nedržel nic, stál na ničem, podle mého už za hranicí pádu strašlivě hekal a křičel, třásl se a pravou ruku vedle mikráče už měl tak daleko, že byla v podstatě vodorovně, a přesto v ní držel celou svojí váhu. Pak chytil cosi na oblé hraně. Bez možnosti jištění se posouval pod tu oblou hranu, až se konečně dostal z té hrozné situace do zdánlivě lehčích míst a po několika krocích vylezl na vr-

chol skály. Byla řada na mě. To, jak Letoš v cestě bojoval, mě samozřejmě nepříznivě ovlivnilo, ale zároveň jsem měl čas se dívat, kde stál, kam sahal a teoreticky si výstup připravit. Věděl jsem, že to nebude snadné, ale trochu jsem si věřil. Až do chvíle, než jsem se dostal pod ten převis. Do minuty mně naběhly ohromné bandasky a opustilo mě všechno – síla, morál, odhodlání. Konečně jsem věděl, proč přede mnou milosrdná paměť skryla Liščí skály hluboko do zapomnění. Co na tom, že jsem byl na druhém konci lana. Bylo jasné, že, ať bude Letoš dobírat jak chce, jakmile vyndám toho jediného mikrofrienda, tak ulítnu do kyvadla, omlátím se a odřu a jen velikou náhodou nepředřu lano o hranu a nerozbiju se pod nástupem. Funěl jsem a hekal v naprosto nesmyslné pozici tak dlouho, až jsem v záchvatu děsu chytil ten mikráč a modlil se, ať nepovolí. Trochu skřípal, když jsem se soukal po milimetrech k té spáře, v které se Letoš nemohl chytit. Vysílený jsem do spáry naslepo zasunul stopera, zatížil ho, vyndal mikráč a doufal. Podařilo se mně takhle dostat až k oblé hraně, ale už jsem jí nebyl schopný podržet. „Dober Letoši, dober!“ Vysílený jsem se dohrabal k vrcholu, kde mě vítal s širokým úsměvem předseda: „Hezká čtyřčička?!“ Nějak rychle mu otrnulo! Zhluboka jsem oddechoval a napadala mě samá slova začínající na de: dehonestován, demoralizován, debil.

Vraceli jsme se domů a mně nebylo do řeči. Letoš se mi v jakémsi záchvatu nezřízeného optimismu pokusil nahodit udičku: „Tak co Broníku, kdy zase spolu pojedeme lézt na Kapucína?“

„No, Letoši, za šestnáct let. Až zase zapomenu. Můžeme tomu říkat, že spolu na Lišcích skalách lezeme pravidelně!“

Broněk

P. S.

Nová cesta se nazývá Psychotest 7UIAA

Golm

nejnižší z nejvyšších

Ota Pavlas

Ať přijedu kam přijedu, vždy se snažím vystoupit na nejvyšší horu v oblasti. A tak jsem se při letošní rodinné dovolené na Usedom vydal na Golm, bezkonkurenčně nejnižší ze všech nejvyšších vrcholů, na kterých jsem zatím byl.

Kopec převyšuje okolní moře o celých 69 metrů. Parkoviště ve vesnici Kamminke má cca 10hm, takže k vrcholu je to na zdejší poměry úctyhodný zhruba 60ti metrový výstup. Z parkoviště se jde nejprve přes vojenský hřbitov, největší ve zdejší oblasti Německa. Pak kousek lesní cestou, která ale vrchol míjí. Závěrečných tři sta metrů po hřebínku se jde jen tak lesem. Na vrcholu pak nečekejte žádný kříž s knihou. Jenom Geodätischer Festpunkt, červenobílý kolík zapíchnutý v ostružinách a žulová kostka.

Vrchol zoufalství je taky vrchol....Už abych jel zas do Alp....



Co, kdo s kým, kdy, kde, jak a komu v srpnu 2018

Pavel „Párek“ Suchopárek

- 26.7. Na konci července Bandasky navštěvují malou oblast **Hnědé skály** v Krkonoších nedaleko Vrchlabí. Šiška nejprve pobaveně sledovala, jak Broněk odešedší skalky hledat, vyvlekl z lesa pneumatiku od traktoru, vatovaný kabáta několik PET lahví, ale nakonec si docela dobře za lezla i s malým a velkým Broníkem na skalkách odjištěných převážně skobami.
- 2.8. **Perštejn** v ukrutném vedru navštěvuje Ludvik Kostkatej se Slivkou.
- 3.8. Před stejně hnusným vedrem se do **Perštejna** opět ukrývá Ludvik, tentokrát s Vítkem.
4. - 11.8. Happiny se plavily na plachetnici *La Grace* okolo **Elby a Korsiky** a zjišťovaly, jaký byl život námořníků na lodích v dřívějších dobách.
- 4.8. Velice povedenou tlamou do kruhu se Broněk předvedl Šišce, Háše a Verče na Továrních vrátech v **Himmelreichu**, kam se Horoklubáci jeli schovat před vražedným vedrem. Jelikož Háša po zachycení Broňkova pádu konstatovala, že je to poprvé, co nechytala pouze pneumatiku, a zároveň poprvé, co padající předmět nedopadl až na zem, bylo to schování se úspěšné.
- 5.8. Notně kulhající Broněk s chodidly v barvě borůvkové, s Bandasčaty, Hášou a Verčou, radí ženskému družstvu, co lézt v **Ostrově**. Šiška vyvádí krásnou Normálku na Kočičku, zatímco Broněk plká s Gerhardem Tschunkem o tom, co by lezl, kdyby na chodidlech místo klenby neměl vypoukliny. Vylezeno ještě několik cest TR i RP na Špičák.
- 6.8. Jak do Popelčiných střečků vklouzly Broňkovo nožky velikosti 46 do lezeček a společně s Verčou a Ivanem lezou v **Rájeckém údolí**. Kromě jiného lezou např. Severního sokolíka, Severní hranu a Kladenskou cestu na Blížence.
- 7.8. V rámci rodinného výletu zastavuje Blagodan v lomu **Škrovád** u Chrudimi, kde něco boulderuje s místňáky.
- 9.8. Bandasky zahnízdlily v **Tisé** na Poštolčí stěně, ale v neúprosném vedru lezou TR dvě hodiny a po několika stížnostech malého Broníka, že ho skála pálí do prstíků, ustupují na Kačák. V **Perštejně** se setkávají Ludva se Slivkou a Párek se Zuzkou, kde střídavě lezou lahůdky a válí se v řece. Ludvik se Slivkou pak odjíždějí ve slipech vlakem s nafouknutou madračkou proti proudu a splouvají řeku zpět do Perštejna.
10. - 12.8. Pája se vrací do **Labáku**. Nejdřív vylezl cestu One Way Ticket za IXb na masív Veřejný dům a další den cestu Jedenáctého zaří Xa stylem RP na stejnou stěnu.
- 11.8. Protože v Čechách stále prší, unikají Blagodan se ženou svou do **Müglitztalu**, kde je s podivem sucho. Zde na věž Brückenfelsen vylézají několik směrů a poté se vrací zpět do Tisé, kde končí „nekonvenčně“ u Atomáků.

12. 8. Blagodan ženě svojí představuje lahůdky v Hřebenovkách za ovací Němců i neNěmců.
- 16.8. Do "nové" oblasti **Tetínské skály** vyrážejí Bandasky s Deivinou a malou Adélkou. Po průzkumu většího území obce a s pomocí přítele na telefonu nacházejí ceduli s poněkud zavádějícím nápisem SKÁLY a pokouší se o prvosjezd Tetínského vodopádu kočárkem. Nakonec je z výle tu docela pěkné lezení s přelezením sedmi cest v oblasti Vodopád.
Ludvik navštěvuje jeskyni na Pomezí, pak lezení na **Čertových kamenech**, a návštěva rozhledny Zlatý chlum se ségrou.
16. - 19.8. Na **Dachstein** vystupují Párek se Zuzkou a panem Chimnejem mladším a starším. Poté se po tloukají po soutěžkách a věnují se poznávacím záležitostem.
- 17.8. Na **Rabštejně** v Jesenících se pohybují lezecky Ludvik Kostkovatej se ségrou. Prý bombastická oblast a Eliška vylezla dvě cesty.
- 18.7. Ludvik pokračuje v jesenickém turné, tentokráte leze s Eliškou a Eunikou na **Bradle**.
- 21.8. Zase **Veřejný dům**. Pája to tam zbožňuje. Po několikáté návštěvě se mu podařilo vylézt v kuse cestu Ground Zero za Xc.
- 24.8. A písek - **Broumov**. Se zdejšími pardálem Martinem drtí Ludva, Míra a Slivka zdejší usazeniny a uzeniny.
Velmi krátkou a strohou zprávu zasílá z měsíčního působení Ota Pavlas - **Golm69m**, Usedom, BRD.
25. - 26.8. Jířu s Maruškou školil Martin Jech v "lahůdkových" cestách v **Rathenu** a na Papsteinu.
- 25.8. Ludva s Vítkem se přesunuli do pražských **Hlubočep a Středokluk**. A o den později zakončují výlet v **Doksech** u Kladna.
- 27.8. Spolu se skupinou kamarádů vystupují Broněk s Lubánem na nejvyšší horu Rakouska **Grossglockner**.
- 28.8. Lezení na **Puklé skále** užívají Dick a Blagodanič Humoremoblažičkdekoho.
- 29.8. Šiška a Deivina s dětmi po roce opět zavítaly na **Židův vrch** nedaleko Máchova jezera a lezou na okrajových skalkách pískovcového vrchu.
Na **Labské** Nic vylezena Pájou cesta Vysmátá hrana za Xa.
- 29.8. - 2.9. Jířa s Radkou a Bohoušem si užívali převážně deštivé počasí se 13-ti mládežníky na lezeckém soustředění v **Tisé**.
- 31.8. - 2.9. Šišky s Jardou Ďurkovským, Honzou Králem a partou dalších sportovců bojují o umístění na dalším ročníku závodu **Eurohry Doksy**. Propršená a chladná sobota závodníkům moc nepřála, výsledky budou známy až po uzávěrce tohoto čísla Mantany.
- 31.8. Duo Ludvik Kostkatej a Slivka zakončují měsíc na **Vysoké Jedli**.
- ??? Mistr Svinařík a spol. působí v křemencové pidioblástce - na **Salesiově výšině**.